

ת"פ 46610/03/13 - מדינת ישראל נגד טקלה מגסטן,רדיסלב דובגונוס

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 46610-03-13 מדינת ישראל נ' מגסטן(אסיר) ואח'
בפני כבוד השופטת - נשיאה עינת רון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1.טקלה מגסטן (אסיר)
2.רדיסלב דובגונוס

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מורן ישראלי

ב"כ הנאשם 1 עו"ד שירלי אוחיון

ב"כ הנאשם 2 עו"ד מיקי חובה

הנאשמים בעצמם

הכרעת דין

רקע כללי

נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המונה שלושה פרטי אישום ומייחס להם עבירות, בהתאם לפירוט הבא:

הנאשם 1

בפרט האישום הראשון - עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, גניבה בצוותא, לפי סעיף 384 לחוק העונשין ותקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

בפרט האישום השני - עבירות של הפרעת שוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין והחזקת סכין למטרה לא כשרה, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

בפרט האישום השלישי - עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

הנאשם 2

בפרט האישום הראשון - עבירות של גניבה בצוותא, לפי סעיף 384 לחוק העונשין ודרישה באיומים של רכוש, לפי סעיף 404 רישא לחוק העונשין.

בפרט האישום השני - עבירה של הפרעת שוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

בפרט האישום השלישי - עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 273 לחוק העונשין והפרעת שוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

להלן יפורטו בתמצית העובדות הנטענות בכתב האישום:

בהתאם לאמור בכתב האישום, המתלונן הינו בעלים של עסק הממוקם ברחוב הרצל ברחובות. כמו כן, בין המתלונן לבין הנאשם 1 קיים סכסוך עסקי.

בהתאם לעובדות פרט האישום הראשון, ביום 19.03.13 בשעה 02:10 או בסמוך לכך, הגיעו הנאשמים לעסק. הנאשם 1 ביקש מן המתלונן שתיה וזה סירב וביקש ממנו לצאת מן העסק. הנאשם 1 סירב והחזיק את יד ימינו צמודה לגבו ומאחוריה ידית של חפץ הנחזה כסכין ואמר למתלונן "אם אתה לא נותן לי שירות, אני אראה לך מה זה, אתה לא תגיע לכניסה לבית שלך, עוד יומיים אתה תמות".

בשלב זה, ניגשו הנאשמים למתלונן שעמד ליד הקופה וגנבו בצוותא חדא את מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן, בכך שהנאשם 1 אמר לנאשם 2 שיקח את מכשיר הטלפון הנייד אשר היה מונח על הקופה והנאשם 2 עשה כן.

המתלונן ביקש מן הנאשם 2 את מכשיר הטלפון הנייד חזרה ובתגובה, אחז הנאשם 1 בחולצתו, תוך שהוא מוציאו מן העסק ואמר לו כי יקבל אותו, אך לא יכנס לביתו.

המתלונן נמלט מן העסק והגיע לתחנת המשטרה על מנת לבקש סיוע.

לאחר ששב לעסק, חזרו הנאשמים לעסק ותחקרו אותו האם פנה למשטרה. משהשיב להם בחיוב וביקש מן הנאשם 2 כי ישיב לו חזרה את מכשיר הטלפון הנייד, דרש הנאשם 2 את כספו, תוך שאחז את אוזנו ואמר למתלונן בטון מאיים "תגיד שוב לאן הלכת", דפק על שולחן הדלפק, אמר למתלונן "שים לי את הכסף בגלל שהלכת למשטרה" וניסה לפתוח את הקופה בכח.

בהתאם לעובדות פרט האישום השני, בשעה 03:44 או בסמוך לכך, הגיע השוטר נג'תי לעסק. המתלונן טען בפניו כי הנאשם 2 מחזיק במכשיר הטלפון הנייד שלו. השוטר נג'תי ביקש מן הנאשם 2 להוציא את ידו מכיס הג'קט שלו, אך זה סירב ולאחר מכן, מצא בכיסו של הנאשם 2 את מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן, כשהוא

מופרד מן הסוללה ומכרטיס ה-SIM.

השוטר נג'תי ביקש מן הנאשמים להתלוות אליו לניידת המשטרה, אך הם סירבו חרף דרישותיו החוזרות ונשנות והחלו להתרחק ממנו. הנאשם 2 אף סירב להזדהות. הנאשם 1 החזיק על גופו, בתוך גרב ימין שלו בסכין בעל ידית בצבע שחור.

בהתאם לעובדות פרט האישום השלישי, בתחנת משטרת רחובות, איימו שני הנאשמים על השוטרים ששהו בתחנת המשטרה, כמפורט בכתב האישום. הנאשם 2 אף תקף את השוטרת ליבת, בכך שדחף אותה באמצעות ידיו ולאחר מכן, באמצעות גופו, תוך שהוא מאיים עליה. כל זאת, לאחר ששב וקם מכסאו, למרות שהתבקש להשאר לשבת מספר פעמים וניסה להגיע לתא העצורים. עובדות אלו מתוארות בהרחבה בכתב האישום.

ראיות התביעה

מטעם המאשימה העידו המתלונן, השוטרים שירן בן לולו, אפי אדנה, אייל נג'תי, ליבת מנוס, חן ברנשטיין, גיא רוזן ואוסקר יעקובוב.

כן, הוגשו מסמכים אשר סומנו כמוצגים, בהתאם לפירוט הבא:

1. הודעת נאשם 1 מיום 23.03.13 בשעה 10:45 - ת/1.
2. דו"ח פעולה שערך השוטר אפי אדנה מיום 19.03.13 בשעה 03:50 - ת/2.
3. דו"ח תפיסה וסימון שערך השוטר אפי אדנה מיום 19.03.13 - ת/3.
4. צילום הסכין שנתפס על גופו של הנאשם 1 - ת/4.
5. דו"ח פעולה שערכה השוטרת ליבת מנוס מיום 19.03.13 בשעה 03:23 - ת/5.
6. זכ"ד שערכה השוטרת ליבת מנוס מיום 19.03.13 בשעה 05:15 - ת/6.
7. דו"ח פעולה שערך השוטר חן ברנשטיין מיום 19.03.13 בשעה 03:23 - ת/7.
8. דו"ח פעולה שערך השוטר גיא רוזן מיום 19.03.13 בשעה 03:23 - ת/8.
9. דו"ח פעולה שערך השוטר אייל נג'תי מיום 19.03.13 בשעה 03:28 - ת/9.
10. זכ"ד שערך השוטר אייל נג'תי מיום 19.03.13 - ת/10.
11. אישור שפיטה מטעם מח"ש מיום 21.03.13 - ת/11.

הודעת הנאשם 2 מיום 19.03.13 בשעה 09:29 - ת/12.

מזכרים שערך החוקר אוסקר יעקובוב - ת/13.

צו מניעת הטרדה מאיימת שניתן נגד הנאשם 1 מיום 17.03.13 - ת/14.

הודעת נאשם 1 מיום 19.03.13 בשעה 07:17 - ת/15.

מזכר איתור חשוד שערכה החוקרת שירה ביאר מיום 19.03.13 - ת/16.

תמונות הנאשם 1 - ת/17.

תמונות הנאשם 2 - ת/18.

ראיות ההגנה

מטעם ההגנה העידו הנאשמים.

כן, הוגשו מסמכים אשר סומנו כמוצגים, בהתאם לפירוט הבא:

דו"ח מעצר ע"ש הנאשם 2 - נ/1.

דו"ח מעצר ע"ש הנאשם 1 - נ/1.

פרוטוקול דיון בתיק מ"י 13-03-37650 מיום 19.03.13 - נ/3.

תעודה רפואית ממיון בי"ח קפלן מיום 19.03.13 ע"ש הנאשם 2 - נ/4.

דו"ח מעצר קצין משטרה ע"ש הנאשם 2 - נ/5.

הודעת מוטבינו סלמון מיום 19.03.13 בשעה 08:57 - נ/6.

מזכר שערך השוטר מאור תחיא מיום 19.03.13 - נ/7.

מכתב תשובה ממח"ש לנאשם 2 - נ/8.

החלטה בערר שהגיש הנאשם 2 על החלטת מח"ש - נ/9.

בקשה למעצר עד תום ההליכים נגד הנאשמים - נ/10.

טופס ביקור אחות ע"ש הנאשם 2 - נ/11.

חוות דעת מומחה, ד"ר דריו ורטניק מיום 02.06.16 - נ/12.

גדר המחלוקת בתמצית

הנאשם 1 הכחיש את ביצוע העבירות.

הנאשם 2 טען לסייג השכרות. לחילופין, טען לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק.

דין

הגנת סייג השכרות - סעיף 34ט(ה) לחוק העונשין, תשל"ז-1977

לטענת ב"כ הנאשם 2, יש לזכות את הנאשם 2 מהעבירות המיוחסות לו, פרט לעבירת תקיפת שוטר במילוי תפקידו המיוחסת לנאשם 2 בפרט האישום השלישי. זאת בשל היותו ב"מצב של שכרות", כהגדרתו בסעיף 34ט(ד) לחוק העונשין או למצער להגדרה של "שכרות חלקית", כנאמר בסעיף 34ט(ה) לחוק העונשין.

בהתאם לסעיף 34 ט(א), סייג השכרות יחול, במקרה של שכרות מלאה או חלקית, רק אם שכרות זו "נגרמה שלא בהתנהגותו הנשלטת או לא מדעתו" של הנאשם.

התנאים המצטברים הנחוצים לשם הוכחת מצב השכרות נקבעו בפסיקה כך:

"תנאי מקדמי לתחולת ההגנה הקבועה בסעיף 34ט(ב) סיפא לחוק הוא, שעל המערער להראות כי בעת ביצוע העבירות אכן היה נתון ב"מצב של שכרות" כהגדרתו בס"ק (ד). ודוק: לא כל מי ששתה לשכרה נחשב כמי שנמצא ב"מצב של שכרות", ועל מנת להיכנס לד' אמותיה של הגדרה זו, נדרשים להתקיים בנאשם בעת ביצוע העבירה שלושת התנאים המצטברים הבאים:

א. היותו של הנאשם נתון תחת השפעת אלכוהול או סם בעת ביצוע העבירה.

ב. התקיימות אחד מ"שלושה סימפטומים חלופיים": חוסר יכולת של ממש להבין את המעשה, או חוסר יכולת להבין את הפסול במעשה, או חוסר יכולת להימנע מעשיית המעשה (עניין נטרשווילי סעיפים 12-14 לפסק דינה של השופטת מ' נאור, עניין טיקמן)

ג. קשר סיבתי בין החומר המשכר לבין אחד הסימפטומים הנ"ל (ראו לדוגמה, ע"פ 3243/95 צאלח נגד מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 785, 769 (1998) (להלן: עניין צאלח); ע"פ 10800/04 רומנצקו נ' מדינת ישראל בפסקה 11 והאסמכתאות שם (לא פורסם, 18.9.2006) (להלן: עניין רומנצקו); עניין נטרלשווילי בעמוד 681).

(ראה ע"פ 7164/10 אברהם ג'אן נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו, 1.12.11) (להלן: "עניין ג'אן").

סעיף 34 לחוק העונשין, קובע כי "חזקה על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית".

כעולה מהפסיקה, הנטל להוכחת מצב השכרות ולקיומם של התנאים הנדרשים לשם החלת סייג השכרות מוטל על הנאשם. אם הניח הנאשם תשתית ראייתית מספיקה כדי לעורר ספק סביר, ניתן יהיה להחיל את סעיף 34(ב), הקובע כי באם התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית והספק לא הוסר, יחול הסייג (ראה עניין ג'אן וכן, ע"פ 3243/95 צאלח נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (1) 785, 769 (1998)).

עוד נקבעו אינדיקציות ראייתיות על מנת להוכיח כי הנאשם הגיע למצב של שכרות, כמו עדויות לגבי כמויות האלכוהול ששתה הנאשם או לגבי סימני שכרות בנאשם; עדויות מומחים לגבי מצב שכרות הנאשם על פי בדיקת דמו ונתוני האישיים; פעולות שביצע הנאשם והצהרות שהשמיע במהלך האירוע ובסמוך לפניו ולאחריו; זכרונו של הנאשם את הפרטים הנוגעים לביצוע העבירה (ראו ע"פ 6679/04 סטקלר נ' מדינת ישראל (להלן: "עניין סטקלר"); עניין ג'אן).

בענייננו, אין חולק כי הנאשם 2 שנה אלכוהול. השוטרים שהגיעו למקום האירוע המוזכר בפרט האישום הראשון שמו לבם להיותו של הנאשם 2 מבוסס. אולם, האם מצבו נופל בגדרי מצב השכרות לשם החלת סייג השכרות?

השוטר אפי אדנה אשר הגיע למקום האירוע, התבקש להסביר בעדותו בפני בית המשפט את שנכתב על ידו בדו"ח הפעולה (ת/2), לפיו שלושת האנשים המשיכו להשתולל בתחנה והיו שתויים. הוא הסביר כי כל אחד מהם היה שתוי בדרגה אחרת. הבחור ממוצא אתיופי והבחור ממוצא רוסי היו אמנם שתויים ונדף מהם ריח של אלכוהול, אך הם היו "בסדר", לדבריו ו"ידעו מה הם אומרים". הנאשם 2 דיבר לעניין והבין מה הוא אומר. הוא אמר לו כי הוא מחכה שיגיעו בו על מנת שיוכל לפנות למח"ש ולתבוע את כולם. לעומת זאת, סיפר כי "העצור השלישי זה ששבר בקבוק הוא היה גמור לגמרי, קוראים לו מוטי" (עמ' 9 לפרוטוקול, ש' 12-13).

עוד הדגיש כי הוא משרת בסיוור מזה כ- 12 שנים ומטפל באירועים רבים אשר מעורבים בהם אנשים שיכורים. על כן, הוא יכל היה להבחין בין רמת השכרות של כל אחד מן המעורבים. הנאשם 2 לא היה כה שיכור ובוודאי שהוא לא היה שיכור במידה כזו שלא היה יכול ללכת מבלי למעוד.

השוטר אדנה נשאל על ידי ב"כ הנאשם 2 האם ב"כ המאשימה הפנתה את תשומת לבו לכך שקיימת טענת הגנה הנוגעת לשכרות, שכן הוא העיד בבית המשפט על האבחנה בין רמת השכרות של הנאשמים לבין האדם הנוסף שהובא לתחנת המשטרה ואילו, במשטרה, לא ציין זאת. הוא השיב בשלילה וציין כי האדם הנוסף, מוטי לא היה קשור לאיומים. הוא לקח את הנאשם 1 לתחנת המשטרה ורק אז הודיעו לו בקשר שיש אדם שמשתולל ושובר בקבוקים. הוא לא היה קשור לאירוע בגינו נעצרו שני הנאשמים.

לשאלה למה התכוון כשרשם בדו"ח הפעולה כי הנאשם 2 עדיין לא זוהה ואינו משתף פעולה, השיב כי הנאשם

2 לא רצה לתת עדות ולמסור את מספר תעודת הזהות שלו.

השוטר נג'תי ציין בדו"ח הפעולה שערך (9/ת) וכן, העיד בבית המשפט כי לאחר שהגיע למקום האירוע, שמע מן המתלונן כי הנאשם 2 נטל את מכשיר הטלפון הנייד שלו. הנאשם 2 הכניס את ידו השמאלית לכיס והשוטר נג'תי ביקש ממנו מספר פעמים להוציא את ידו וזה סרב. רק לאחר שהשוטר מישש והרגיש במכשיר הטלפון, נאות הנאשם 2 להוציא את ידו מכיסו ואמר כי זה מכשיר הטלפון שלו. בחיפוש על גופו של הנאשם 2 נמצא בכיסו השני מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן, כשהוא מופרד מן הסוללה ומכרטיס ה-SIM.

כשנשאל האם עם הגיעו לאירוע, ראה כי הנאשם 2 מתנדנד, שיכור, מסוכן, נטה לברוח, התפרע או שהיה רגוע וצלול, השיב כי אינו זוכר את ההתנהגות של הנאשמים והוסיף כי "אתה מדבר על הרוסי, מלבד זה שניסה לבלבל אותי כביכול עם הכיסים, כשאמרתי לו מה יש לך בכיס שמאל והוציא לי מצד ימין" (עמ' 41 לפרוט', ש' 23-24).

בדבריו של השוטר נג'תי אין אמירה חד משמעית לגבי השאלה עד כמה היה הנאשם 2 שיכור. אולם, נראה כי הנאשם 2 היה בעל יכולת להבין את בקשתו, ואף לבחור בהתנהגות הנוחה לו, משבחר להוציא את ידו מכיסו הימני, ולא השמאלי אשר בו היה מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן.

הנאשם 2 נחקר בתחנת המשטרה בשעה 09:29 (ת/12), בחלוף כשש שעות מן המועד בו נעצר על ידי השוטרים במקום האירוע. החוקר אוסקר יעקובוב נשאל מדוע לא חקר את הנאשם 2 מוקדם יותר והשיב כי הוא אינו זוכר. אולם, הוא משער כי חקירתו נדחתה עקב ריבוי עצורים או שלא ניתן היה לחקרו. משנשאל האם ייתכן ולא היה ניתן לחקרו מפאת שכרותו, השיב כי ייתכן, אך קיימות גם סיבות אחרות אפשריות, דוגמת מתן טיפול רפואי וכד'. עוד ציין כי אם התנהגותו של הנאשם 2 הייתה חריגה או שלא ניתן היה לחקור אותו מפאת שכרותו, הוא היה מציין זאת בתחילת החקירה.

בתחילת החקירה, כשנשאל האם הוא מבקש לשוחח עם עו"ד טרם חקירתו, השיב הנאשם 2 בחיוב ואז סובב את ראשו ולא השיב לשאלות. לאחר ששוחח בטלפון עם עו"ד מן הסניגוריה הציבורית, החקירה נמשכה והנאשם 2 השיב לשאלות שנשאל. הווה אומר, הוא הבין את שנאמר לו.

כאמור, החוקר יעקובוב לא ציין כי במהלך החקירה, הנאשם 2 התנהג בצורה חריגה או לא היה מסוגל להשיב על שאלות. יתרה מזאת, עיון בהודעתו של הנאשם 2 מעלה כי הוא השיב לשאלות שנשאל בצורה עניינית ובהירה. הוא אף העיד על עצמו באחת מתשובותיו כי "כמה ששתיתי אני יודע מה אני עושה" (עמ' 2 להודעת הנאשם 2 מיום 19.03.13 שעה 09:29, ש' 30-31 - ת/12). הוא לא אמר כי אינו זוכר מה ארע או שאינו יכול להשיב על השאלות שנשאל מפאת שכרותו. וכך גם התרשם החוקר.

בחקירתו במשטרה סיפר כי שהה עם הנאשם 1 בפאב בקרית משה ובו שתי 3 בירות. לאחר מכן, נסעו לעיר, למקום האירוע ושם שתי חצי בירה נוספת. הוא ציין כי לא הספיק לסיים לשתות את הבירה והשוטרים הגיעו וביקשו מן הנאשם 1 וממנו להתלוות אליהם לניידת המשטרה. עוד סיפר כי הנאשם 1 שוחח עם המתלונן, אך לא איים עליו ולא תקף אותו. הם היו נראים חברים, לדבריו. כן, הנאשם 1 לא אמר לו לנטול את מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן והוא לא נטל אותו או כל דבר אחר. עוד זכר לספר כי במקום נכח אדם בשם

מוטבינו ששתה בירה.

בעדותו בפני בית המשפט, כשלוש שנים לאחר מכן, טען כי בעת האירוע היה כה שיכור עד כי הוא אינו זוכר כלל את האירוע המתואר בפרט האישום הראשון או את חקירתו במשטרה. אולם, זכר לספר את שאירע לפני האירוע וגם הוסיף פרטים שלא סיפר בחקירתו במשטרה. כך, העיד כי ישב בפאב של אסממו בקרית משה עם הנאשם 1 ועמם ישבו אלי ואיש צבא ממוצא אתיופי אשר זו הפעם הראשונה בה הוא פוגש בו. עוד סיפר כי איש הצבא אמר לנאשם 1 כי הוא צריך ללכת והנאשם 1 ביקש שיסיע אותו לעיר. הנאשם 2 ואלי הצטרפו גם הם ואיש הצבא הסיע אותם העירה ברכבו הלבן ונסע משם.

הם הגיעו לפאב של אסממו, המתלונן. בפתח עמד המתלונן ואמר לנאשם 1 שהוא לא יכנס לפאב. הנאשם 2 נכנס עם אלי והם הזמינו שתייה. הוא ראה את הנאשם 1 ואת המתלונן נכנסים לפאב וציין כי היה נראה שהם מתווכחים. זאת, בניגוד לאמירתו שמשטרה כי הם היו נראים חברים. הנאשם 2 יצא מן הפאב על מנת לעשות את צרכיו ולאחר מכן, הוא אינו זוכר את שארע, הוא זוכר רק שהגיעו שוטרים למקום.

בישיבה השנייה בה העיד הנאשם 2, סיפר כי בפאב בקריית משה הם שתי 3 בירות מסוג קרלסברג בכמות 500 מ"ל. עוד הוא זוכר כי בתחנת המשטרה ביקש משוטרת לעשות את צרכיו, עוד הוא זוכר שהכו אותו. למרות שטען בישיבה הראשונה בה העיד כי הוא אינו זוכר את חקירתו במשטרה כלל ולא את החוקר שחקר אותו, הוא ציין לפתע כי הוא זוכר את החקירה במעורפל. הוא זוכר כי החוקר שאל אותו אם הטלפון אצלו בכיס והוא השיב כי לא נתפס עליו דבר.

לא ניתן להשתחרר מן הרושם כי הנאשם 2 לקה בחוסר זיכרון סלקטיבי.

ככל שהדברים נגעו למעשיו כלפי המתלונן והשוטרים, הרי שהוא טען כי אינו זוכר זאת. עם זאת, ידע לפרט בעדותו בבית המשפט, כשלוש שנים לאחר מועד האירועים את סוג השתייה שצרך ואת הכמות. עוד זכר את השתלשלות העניינים טרם הגיעם למקום האירוע, את העובדה כי בעת ששהה בפאב המתלונן, ראה את הנאשם 1 והמתלונן מתווכחים (למרות שבחקירתו במשטרה טען כי הם נראו חברים) ויצא החוצה על מנת לעשות את צרכיו.

היה מקום לצפות כי מי שאינו זוכר את כל מהלך האירועים של לילה בו שתי לשכרה עד כדי אובדן חושים וזיכרון, לא יזכור גם דברים אלו, או אם יזכור רק הבלחים של האירועים, לא יזכור באופן מסודר ביותר רק את חלקם הנוגע לנושא מסויים וישכח את אלה האחרים הנוגעים לנושאים אחרים מסויימים, בהם הוא מתקשה ליתן תשובות אל השאלות המוטחות בפניו. . .

לנאשם 2 אין הסבר לכך.

לנאשם גם אין כל הסבר לכך, הכיצד ביום מסירת ההודעה במשטרה זכר פרטים רבים, מפורטים ומדוייקים לגבי חלקים נרחבים של האירוע, בעוד שמספר שנים לאחר האירוע טען כי האירוע כולו נשמת מזכרונו...

חוות דעת מומחה מטעמו של הנאשם 2 הוגשה לבית המשפט (נ/12) וכן, נשמעה עדותו. מסקנותיו של המומחה, ד"ר דריו ורטניק הן שריכוז האלכוהול בדמו של הנאשם 2 בעת האירוע היה לפחות כ- 140% מ"ג.

דבר המאפשר להסביר את התופעות של בלבול שכלי, איבוד שיקול הדעת הביקורתי ואף אובדן זיכרון באירועים שהתרחשו כאשר היה בעל "התרעלות אלכוהולית". עוד ציין כי אנשים המשתייכים לקבוצת התרעלות אלכוהולית הנעה בין 100% לבין 150%, כמו הנאשם 2, יכולים לסבול מ"דיבור עילג, הפחתה ביציבות, בחילה, עליצות מופרזת, בלבול מסויים, איבוד שיקול הדעת הביקורתי, הפרעה בזיכרון, ישנוניות, האטה בזמן תגובה" (עמ' 8 לחוות דעת המומחה - נ/12).

כעולה מחוות הדעת ומעדותו של המומחה, נתוני הבסיס עליהם הסתמך הם הצהרותיו של הנאשם 2 באשר לכמות השתיה שצרך באותו ערב. המומחה ציין כי בחומר שהועבר לעיונו, אין נתונים על כך ולכן, הסתמך על הצהרותיו. להצהרותיו אלו של הנאשם 2 אין תימוכין בממצאים אובייקטיביים שונים או בעדויות אחרים. דבר המעורר קושי כשלעצמו. כל שכן, שמדובר בהצהרות של נאשם הטוען לרמת שכרות כה גבוהה עד כי מפליא כי הוא זוכר במדוייק את כמות האלכוהול אותה צרך.

הנוסחה בה עשה שימוש המומחה על מנת להגיע לריכוז האלכוהול שהיה בדמו של הנאשם 2, כוללת בתוכה נתון של משקלו של הנאשם. אולם, המומחה לא שקל את הנאשם 2 כלל. הוא אף כלל לא הביא בחשבון את העובדה כי הנאשם 2 נוהג לשתות כעניין שבשגרה. נתון העלול להשפיע על כמות האלכוהול אשר תביא את הנאשם 2 למצב של שכרות. נוסף על כך, העיד המומחה כי האדם השתיין מסלק מגופו את האלכוהול במהירות גבוהה יותר מזה אשר אינו רגיל לשתות אלכוהול. אם כך, אז איך ניתן להסביר את אמירתו של הנאשם 2 כי לא פעם נוהג לשתות לשכרה עד כדי הימצאותו מוטל על ספת ביתו?...

כשנשאל המומחה האם ייתכן והנאשם 2 זכר בעבר את פרטי האירוע, אך כיום, הוא אינו זוכר, השיב כי אין הוא יודע להשיב על כך. כך גם לא ידע להסביר איך מחד, טוען הנאשם 2 לחוסר זיכרון ומאידך, ידע להשיב על שאלות החוקר בתחנת המשטרה ולספק פרטים על האירוע.

כל אלו מעלים שאלות ותמיהות באשר לדרך הסקת המסקנות של המומחה והמסקנות אליהן הגיע.

כפי שנקבע בהלכות בית המשפט העליון, יש להניח רף גבוה מאוד של תשתית ראייתית להוכחת מצב השכרות, בין אם מדובר בשכרות מלאה ובין אם מדובר בשכרות חלקית, וכזה לא נעשה בענייננו. לא עלה בידי הנאשם 2 אף להעלות ספק כי התקיימו בעניינו התנאים המצטברים הדרושים להוכחת מצב השכרות החלקית.

דוקטרינת הגנה מן הצדק - טענת אכיפה בררנית

כטענה חלופית, טען הנאשם 2 כי יש לבטל את כתב האישום נגדו, בשל אכיפה בררנית, מכח דוקטרינת ההגנה מן הצדק.

לדידו, העובדה כי קיימת תשתית ראייתית חזקה יותר נגד אדם נוסף, מוטבינו (המכונה גם מוטי) אשר היה מעורב באירוע נשוא כתב האישום, בכל הנוגע לעבירות שבוצעו נגד השוטרים ולמרות זאת, לא הוגש נגדו כתב אישום, יש בה כדי להוביל לביטול של כתב האישום.

עוד טען כי העובדה כי השוטרים אשר הכו את הנאשם 2 לא נחקרו ולא הועמדו לדין, לאחר שזה הגיש תלונה למח"ש - יש בה כדי להצדיק ביטול פרטי האישום השני והשלישי נגד הנאשם 2.

מקורה של דוקטרינת ההגנה מן הצדק הינה בהלכה הפסוקה אשר קבעה כי בסמכותו של בית המשפט לבטל כתב אישום שהגשתו או עצם בירורו סותרים עקרונות של צדק והגינות משפטית (ראה ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פרץ (פורסם בנבו, 10.09.13); ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 807, 776 (2005)).

בהתאם לדוקטרינה, רשאי בית המשפט לבטל כתב אישום כאשר מדובר באכיפה שאינה שוויונית של הדין, העשויה לבוא, בין היתר, בהגשת כתב אישום נגד אחד ובהמנעות מהגשתו נגד אחר, באותן הנסיבות. עם זאת, החלטת רשויות התביעה להעמיד לדין אחד ולהימנע מהעמדתו לדין של אחר, החשוד במעורבות באותה פרשה, אינה מלמדת בהכרח על קיומה של אכיפה בדרגתית. על הטוען לכך להראות כי ההבחנה בין החשודים מבוססת על שיקולים זרים, גישה שרירותית, מטרה פסולה וכד'. (ראה ע"פ 7659/15 הרוש נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.04.16); ע"פ 2681/15 בן שטרית נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.02.16); ע"פ 8568/14 אבו גאבר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 19.05.15)).

משבחנה המאשימה את הראיות העומדות נגד החשוד הנוסף, מוטי, הגיעה למסקנה כי אין בידה תשתית ראייתית מספקת להגשת כתב אישום נגדו. מעדויות ודו"חות פעולה של שוטרים ואנשים שנכחו במקום עולה תמונה של אדם שיכור עד מאוד עד כי לא היה מסוגל להתהלך בצורה יציבה ובלי למעוד. כל שכן, בחקירתו במשטרה, לא זכר כלל את האירוע. כאמור, השוטר אפי אדנה אף ביצע אבחנה ברורה בין מידת שכרותו לבין מידת שכרותם של הנאשמים 1 ו- 2. משכך, סברה המאשימה כי נוכח שכרותו של מוטי, לא יכול היה לגבש את היסוד הנפשי הדרוש לשם ביצוע העבירות בהן נחשד.

גם בטענתו של הנאשם 2 לאכיפה בדרגתית בשל אי קיום חקירה פלילית נגד השוטרים אשר הכו אותו לכאורה, אין ממש. בהחלטת מח"ש בעניין תלונתו של הנאשם 2 נקבע כי נסיבות העניין אינן מצדיקות פתיחה בחקירה פלילית. ערר שהגיש הנאשם 2 לממונה על ענייני עררים בפרקליטות המדינה - נדחה ונקבע כי חומר החקירה בכללותו תומך בגרסת השוטרים כי הותקפו על ידי הנאשם 2 ונאלצו לעשות שימוש בכח סביר על מנת להשתלט עליו. כל שכן, הנאשם 2 לא הוכיח במהלך ניהול ההליך המשפטי כי אכן הופעל נגדו כח בלתי סביר על ידי השוטרים ובכך, לא עמד בנטל הראיה.

פרט האישום הראשון

בבסיס פרט האישום הראשון עומדת עדותו של המתלונן, אסממאו אלמו.

המתלונן הוא בעל המסעדה - פאב אליה הגיעו הנאשמים, כמתואר בפרט האישום הראשון. המתלונן סיפר כי בעבר, הייתה בבעלותו חנות תבלינים באזור התעשייה ומכולת במרכז המסחרי. את חנות התבלינים הפך בהמשך למסעדה ומאוחר יותר, גם העביר אותה מקרית משה לרחוב הרצל. הוא הסביר כי העביר את

המסעדה מקרית משה, משום שחשש שהנאשם 1 אותו הכיר יעשה בלגן, "לא הסתדרנו, גם עם הבחור הזה טקלה לא הסתדרנו...בגלל הבלגן עברתי לשם... כל פעם שהוא בא לשם, פחדתי שם שיקרה משהו איתו, אז עזבתי את המקום הזה, יש לי ילדים ועזבתי את המקום" (עמ' 52 לפרוטוקול, ש' 19-24). הנאשם 1 היה מגיע למסעדה שלו באזור התעשייה ורב עם אנשים. אנשים חששו להגיע למסעדה ולכן, הוא החליט להעבירה.

המתלונן סיפר כי את הנאשם 2 הוא מכיר מזה מספר שנים, משום שעבד במפעל "כל בשר" שהיה סמוך לחנות התבלינים שלו. אולם, ההכרות הסתכמה באמירת שלום אחד לשני, הוא אינו יודע מה שמו.

המתלונן סיפר כי הנאשם 1 המשיך להגיע למסעדה שלו, למרות שביקש ממנו לא לעשות כן. לכן, הוא הגיש לבית המשפט בקשה לצו הרחקה. ואכן, ביום 17.03.13 ניתן על ידי בית המשפט צו מניעת הטרדה מאיימת נגד הנאשם 1 (ת/14).

למרות שאמר לנאשם 1 כי יש בידו צו ושעליו להמנע מלהגיע למסעדה שלו, הגיע הנאשם 1 ביחד עם הנאשם 2 למסעדה ביום האירוע. המתלונן אמר לנאשם 1 כי הוא לא יכול להכנס למקום ואמר לשני הנאשמים כי הוא לא יספק להם שירות. הנאשם 1 השיב לו כי אם לא יתן להם שירות, יראה לו וכי יכול להיות שהוא לא יהיה בעוד יומיים. כשנשאל המתלונן מה הייתה כוונתו של הנאשם 1 בדבריו אלו, השיב כי הוא אינו יודע אם הכוונה הייתה כי ידאג לסגור לו את המסעדה או להרוג אותו או דבר אחר.

המתלונן המשיך וסיפר כי באותה עת, עמד המתלונן מאחורי הקופה ומולו עמד הנאשם 2 ואילו, הנאשם 1 עמד בצד שמאלה, בכניסה לקופה. אחד מן הנאשמים נטל את מכשיר הטלפון הנייד שלו שהיה מונח על הקופה, הוא אינו יודע מי מהם נטל אותו.

בהודעתו במשטרה וכן, בעדותו בפני בית המשפט, לאחר שזיכרוננו רוענן, סיפר המתלונן כי הנאשם 1 החזיק את ידו מאחורי גבו בצורה שגרמה לו לחשוד שהוא מחזיק דבר מה, כמו אקדח או סכין בידו. הוא חשש מפניו. לאחר מכן, בשעה 02:30 לערך, יצא המתלונן מן המקום והגיע לתחנת המשטרה על מנת להגיש תלונה. השוטרים הגיעו למקום, אך אמרו שלא היה שם אף אחד. משחזר למקום, ראה שהנאשמים שבו גם הם ושאלו אותו להיכן הלך. הוא השיב להם כי היה בתחנת המשטרה והנאשם 2 החזיק באוזנו שלו ואמר לו שיגיד בשנית לאן הלך, דפק על השולחן, כשהוא אומר לו שהוא לא שמע מה הוא אמר וציווה עליו לפתוח את הקופה. כן, ניסה לפתוח בעצמו את הקופה. הם רצו להכותו ומוטי תפס אותם והפריד ביניהם.

אז, לקח המתלונן מאחד הלקוחות את מכשיר הטלפון שלו, נכנס לשירותים והתקשר משם למשטרה.

התרשמתי כי עדותו של המתלונן מהימנה. המתלונן נחקר ארוכות ועדותו נחושה ובהירה. ניכר כי הוא הציג את שחוה נאמנה, ללא הגזמה או הפרזה.

לא מצאתי בעדותו סתירות ובוודאי לא כאלה היורדות לשורשו של ענין ושיש בהן כדי לפגום במהימנות עדותו.

מנגד, לא מצאתי ליתן אמון בעדויותיהם של הנאשמים.

הנאשם 1 הציג גרסה שאינה הגיונית ואינה מתיישבת עם השכל הישר.

כך, למשל, בחקירתו במשטרה (ת/15) סיפר כי הגיע לפאב המתלונן לבד ושם פגש בנאשם 2. ואילו, בעדותו בפני בית המשפט סיפר כי הגיע למקום ביחד עם הנאשם 2 במונית. ובה בעת, אמר כי הדברים שמסר במשטרה הינם דברי אמת. כשעומת עם סתירה זו בדבריו, השיב כי מהמכות שקיבל מהשוטרים, ייתכן שהבינו אותו לא נכון.

לגרסתו, במקום האירוע, ראה את הנאשם 2 קם ממקומו ומיד לאחר מכן, ראה כי הנאשם 2 והמתלונן מתווכחים. המתלונן תקף את הנאשם 2 והנאשם 1 הפריד ביניהם. עוד הוסיף כי למעשה, שמע את המתלונן צועק כי גנבו לו את מכשיר הטלפון הנייד ולכן, התערב ואמר שאם מישהו לקח אותו, שיחזיר. גרסה אשר השמיע לראשונה בבית המשפט.

עוד תמוה כי בעדותו מסר הנאשם 1 כי בעת שנחקר בתחנת המשטרה, לא ידע כי תלוי ועומד נגדו צו הרחקה מן המתלונן ומעסקו. כך גם מסר במשטרה (ת/1). אולם, באותה עדות ממש, מסר גם כי כשנכנס לפאב של המתלונן, המתלונן מזג לו ויסקי ואמר לו כי תלוי ועומד נגדו צו הרחקה. כשהעמידו בית המשפט על דבריו הסותרים, אמר כי ברגע שחטף את המכות ואף עתה, הוא סובל מסיוטים.

כשנשאל מדוע לא הגיש תלונה למח"ש בשל המכות שקיבל מהשוטרים, השיב כי הוא רואה חברים שלו שחוטפים מכות ומגישים תלונה למח"ש והתיק נסגר.

לא מצאתי אמון אף בגרסתו של הנאשם 2. הנימוקים פורטו לעיל בכל הנוגע לטענתו לסייג השכרות ובתמצית יאמר כי למעלה מתמוה הכיצד לקה בחוסר זיכרון סלקטיבי שכזה.

דבריו של הנאשם 1 למתלונן כי יראה לו וכי יכול להיות שהוא לא יהיה בעוד יומיים והחזקת ידו מאחורי גבו כשהוא מחזיק דבר מה יש בה כדי להפחיד את המתלונן ובכך מתקיימים יסודות עבירת האימים ויש להורות על הרשעתו של הנאשם 1 בעבירה זו.

עבירת התקיפה סתם -

עבירה נוספת המיוחסת לנאשם 1 בפרט האישום הראשון היא עבירת תקיפה סתם. אמנם, בחקירתו הראשית, המתלונן כלל לא סיפר על כך. אולם, בחקירתו הנגדית, במענה לשאלות ב"כ הנאשם 2, אישר כי דבריו במשטרה לפיהם הנאשם 1 אחז בחולצתו ומשך אותו - נכונים הם.

משכך, יורשע הנאשם 1 בביצוע עבירת התקיפה סתם.

עבירת הגניבה בצוותא-

השוטר נג'תי תפס את מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן בכיסו של הנאשם 2, כשהוא מופרד מן הסוללה ומכרטיס ה-SIM (דו"ח פעולה שערך השוטר נג'תי - ת/9). הנאשם 2 הודה בביצוע עבירת הגניבה, אך טען כי היסוד הנפשי של העבירה לא התקיים עקב שכרותו. טענה שנדחתה (ראה לעיל).

בכל הנוגע לנאשם 1, המאשימה לא הצליחה להוכיח את היסודות הנדרשים לשם ביצוע העבירה. כל שיש היא עדותו של המתלונן בבית המשפט, אשר סיפר כי מכשיר הטלפון הנייד שלו נלקח, אך הוא אינו יודע על ידי מי מן הנאשמים. למרות שבחקירה הנגדית דווקא, הוא הופנה שוב ושוב אל דבריו שבמטרה הקושרים את הנאשם 1 אל מעשה הגניבה, לא חזר המתלונן על דברים אלה וציין כי אינו זוכר את הדברים. העובדה כי הנאשם 1 אמר לאחר מכן למתלונן בתגובה לבקשתו לקבל את מכשיר הטלפון הנייד שלו בחזרה כי הוא יקבל אותו, אך לא תהא לו כניסה לביתו - אינה מצביעה בהכרח כי יש לו חלק בביצוע העבירה. הנאשמים אמנם הגיעו למקום יחדיו, אך אין הדבר אומר כי יסודות עבירת הגניבה בצוותא מתקיימים בענייננו. הנאשם 1 מכחיש ביצועה. גם הנאשם 2 אינו קושר את נאשם 1 לעבירה זו.

על כן, יש לזכות את הנאשם 1 מעבירת הגניבה בצוותא ולהרשיע את הנאשם 2 בביצוע עבירת גניבה.

דרישת נכס באיומים -

המתלונן העיד, כאמור, כי הנאשם 2 אמר לו עם שובו למקום כי יתן לו כסף, משום שהלך למטרה וכן, ניסה לפתוח את הקופה. המתלונן חזר שוב ושוב על כך כי הנאשם 2 שלח ידו אל הקופה והרים אותה ממקומה, לטעמו, בניסיון לפתוח אותה. הוא הדגיש את פחדו, אותה עת מן הנאשם 2.

כאמור לעיל וכמפורט לעיל, קיבלתי את עדותו של המתלונן כמהימנה וכך היא גם בנושא זה.

כפי שצויין לעיל, עדותו של הנאשם 2 נדחתה כבלתי מהימנה מכל וכל.

משכך, יורשע הנאשם 2 בעבירה של דרישת נכס באיומים.

פרט האישום השני

בדו"ח הפעולה שערך השוטר אפי אדנה (ת/2) אשר הגיע למקום האירוע, לאחר שהשוטרים נג'תי וכאוי ביקשו סיוע, צוין כי בחיפוש על גופו של הנאשם 1 נתפס בתוך גרבו סכין בעל להב חד ודק וידיית בצבע שחור (דו"ח תפיסה וסימון - ת/3 וכן, צילום הסכין שנתפס - ת/4).

בחקירתו נגדית, התבקש השוטר אדנה על ידי ב"כ הנאשם 1 לאשר כי אכן מצא את הסכין בתוך הגרב של הנאשם 1, למרות גודלה. העד אישר כי הוא זה שערך חיפוש על הנאשם 1 ומצא את הסכין בתוך הגרב.

הנאשם 1 הכחיש בעדותו כי נתפסה סכין בתוך הגרב שלו. לטענתו, הראו לו את הסכין רק בתחנת המשטרה. אולם, בחקירתו במשטרה טען כי הסכין נמצאה ליד רגלו והיא לא שייכת לו. כשעומת עם הסתירה בדבריו, השיב כי אמר זאת בחקירה בשל המכות שהכה אותו השוטר.

בדו"ח הפעולה שערך השוטר נג'תי (ת/9), כפי שתואר לעיל, ביקש השוטר מן הנאשם 2 להוציא את ידו מכיס הג'קט וזה סירב. רק לאחר שהזיז השוטר נג'תי את ידו של הנאשם 2 מן הכיס והבחין במכשיר טלפון נייד, שהיה של הנאשם, הוא נאות להוציא את ידו מן הכיס השני. בכיס נמצא מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן, כשהוא מופרד מן הסוללה ומכרטיס ה-SIM.

השוטר נג'תי ביקש משני הנאשמים מספר פעמים להתלוות אליו לניידת המשטרה, אך הם לא שעו לבקשותיו ואף החלו להתרחק ממנו. על כן, תפס את הנאשם 2 בידו והשוטרת ליבת תפסה את הנאשם 1. הנאשם 2 סירב להזדהות ועל כך, העיד גם השוטר אדנה וכן, ציין זאת בדו"ח הפעולה שערך.

מצאתי את עדויותיהם של השוטרים שהעידו בבית המשפט מהימנות. מדובר בעדויות בהירות וקוהרנטיות. לא נמצאו בהן סתירות וברי כי לא נמצאו סתירות מהותיות היורדות לשורשו של ענין.

משכך ומשלא מצאתי את גרסותיהם של הנאשמים מהימנות, הרי שהוכחו יסודות העבירות המיוחסות לנאשמים בפרט האישום השני.

פרט אישום שלישי

המאשימה עמדה בנטל הראיה והוכיחה את יסודות העבירות המיוחסות לנאשמים בפרט אישום זה.

השוטרת ליבת אישרה בעדותה את שציינה בדו"חות הפעולה (ת/5, ת/6). לאחר הגיעם לתחנת המשטרה עם הנאשמים, בעת ששהו בחדר העצורים, צעק הנאשם 1 כי לא עשה דבר ויטיח את ראשו בקיר ואכן, הוא החל לעשות כן. הקצין התורן הוציא אותו מן התא והרגיע אותו. אז, צעק הנאשם 2 "תרביצו לי בבקשה, תראו מה יהיה לכם" וניסה להיכנס לחדר העצורים.

הנאשם 2 אשר ישב מחוץ לחדר העצורים קם מכסאו מספר פעמים, למרות שהתבקש מספר רב של פעמים לשבת. הוא החל לצעוק לעבר העצור שהיה בתוך התא "תתלונן עליהם, הם זונות, תלך למח"ש" וכשביקשה ממנו שוב השוטרת ליבת לשבת במקומו, הוא דחף אותה באמצעות ידיו. זו הזיזה את ידיו והוא דחף אותה עם גופו וצעק לה "אני אזיין את הכוס של אמא שלך", חכי תראי מה יהיה לך", "בואי תרביצו לי נראה אותך" ואף ניסה להתקרב שוב לתא העצורים. השוטר נג'תי העיד ואף ציין בדו"ח הפעולה שערך כי הוא נכנס לחדר המעוכבים בשל צעקות ששמע והבחין בנאשם 2 דוחף את השוטרת ליבת. הוא הרחיק אותו ממנה, כשהוא מתנגד ואומר לו "בוא נראה אותך גבר, אני אזיין אותך".

השוטר אדנה העיד, בהתאם לדו"ח הפעולה שערך, כי הנאשם 2 אמר לו שהוא רק מחכה שיגעו בו כדי שילך למח"ש. כן, העיד כי הנאשם 1 הפריע לו בעת שרשם דו"ח, הוא נצמד לפניו ולא שעה לבקשותיו כי יתרחק.

על כן, הוא דחף אותו ואמר לו לשבת. הנאשם 1 אמר לו "דחפת אותי", הסתובב, נפל ואמר שהוא לא יכול לנשום ושהוא רוצה אמבולנס. עוד אמר לו שישלם, שהוא חשב שהוא מצא אתיופי פראייר ושהוא לא פראייר.

לשאלה מדוע לא הזמין אמבולנס לאחר שהנאשם 1 אמר לו כי הוא לא יכול לנשום, השיב כי הנאשם 1 אמר זאת כאקט של התחכמות ואם היה ממשיך להתלונן על כך, בוודאי שהיו מזמינים אמבולנס. "זה קרה בתחנה בחדר המתנה מעבר לדלפק והוא מתקרב אלי ואומר לי תעזור לי ואני מבקש ממנו להתרחק זה מפריע לי, נצמד אלי לפנים והוא ס"מ מהפנים שלי, אז אני אמרתי לו תתרחק ודחפתי אותו... אז הוא אמר בסדר, אתה דחפת אותי, הסתובב והלך אז בבקשה תזמין לי אמבולנס אני לא יכול לנשום ונפל. באותו רגע הגיע קצין תורן לקח אותו שוטר אחר למקום אחר שהוא ירגע. ואם הוא היה דורש וממשיך אז בטח שהיינו מזמינים לו אמבולנס. אז רואים שזה אקט של התחכמות" (עמ' 10 לפרוטוקול, ש' 24-32).

לשאלה האם עדכן שוטרים אחרים כי הנאשם 1 ביקש שיוזמן אמבולנס, השיב בשלילה ואמר ששמעו את הצעקות שלו והטון שלו.

לאחר שהוציאו את נאשם 1, החזירו אותו והוא המשיך להשתולל ואמר שהוא ידאג שיגיעו לתקשורת, וכי אינו יודע מי הם אחיו.

מצאתי את עדויותיהם של השוטרים מהימנה. אי דיוקים בין עדויותיהם לדו"חות הפעולה אינם מהותיים ובוודאי שאינם יורדים לשורשו של עניין. במיוחד אמורים הדברים משעדותיהם נמסרו ממרחק של זמן רב כאשר שוטרים אלה, מטבע תפקידם מעורבים מדי יום ביומו באירועים רבים מעין אלה ועוסקים ברישום דוח"ות רבים מעין אלה. משכך ומשלא מצאתי ליתן אמון בגרסאות הנאשמים, יש להורות על הרשעתם של הנאשמים בעבירות המיוחסות להם בפרט האישום השלישי.

טרם סיום, אתייחס לטענות ב"כ הנאשמים בדבר מחדלי חקירה. כך עלו טענות כי השוטרים שהיו במקום האירוע, לא בדקו אם קיימות מצלמות אבטחה, לא תושאלו עדים נוספים וכן, לא נערך עימות עם המתלונן.

השוטרים סיפקו הסברים שונים לכך.

השוטרת ליבת, למשל, השיבה לשאלה מדוע בעת שהגיעה למקום האירוע, לא אספה פרטים מעדי ראיה שנכחו במקום, כי החלה התקהלות במקום וכי לא ניתן היה לעשות זאת. היא עמדה ליד ניידת המשטרה עם שני הנאשמים. יתר השוטרים לא היו עמה ואם הייתה עושה זאת, לא היה מי שישאר עם הנאשמים. כשנשאלה האם בדקה אם יש מצלמות במקום, השיבה כי היא לא רשמה זאת בדו"ח הפעולה והיא אינה זוכרת אם בדקה את המצאותן.

כך גם מצויים בתיק החקירה מזכרים המעידים על ניסיונות זימון של אנשים שייתכן ושהו במקום ליתן עדותם בתחנת המשטרה. אולם, ללא הועיל. עם חלקם, לא ניתן היה ליצור קשר וחלקם, לא הגיעו ליתן עדותם ומסרו שאינם רוצים להיות מעורבים.

ייתכן וגורמי החקירה בתיק היו צריכים לפעול יותר בנחישות על מנת ליצור קשר עמם. עם זאת, אין בכוחם של מחדלי החקירה לפגום במסכת הראייתית שהתגבשה נגד הנאשמים, כפי שפורטה לעיל.

בגרסתיהם של הנאשמים נמצאו סתירות רבות והן מעלות תמיהה. הסבריהם לסתירות אלו, כפי שפורטו, אינם מתיישבים עם הדעת. אין מדובר באי דיוקים מינוריים אלא בסוגיות הנוגעות לשורשו של עניין ואין הדעת מניחה כי לפתע פתאום יזכור הנאשם 1 דברים שלא זכר בסמוך לאחר האירוע או שזכר אותם בצורה אחרת וכי הנאשם 2 לא יזכור כלל חלקים רלוונטיים מן האירוע, למרות שבחקירתו במשטרה מסר גרסה מפורטת ועניינית וכי ילקה בחוסר זיכרון סלקטיבי.

ראה לעניין זה ע"פ 5386/05 אלחורטי נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.05.06):

"... התביעה אינה חייבת להציג בפני בית המשפט את 'הראיה המקסימאלית', אלא "על התביעה להוכיח את המוטל עליה ב'ראיה מספקת', 'ואין נפקא מינה אם היה לאל ידה להשיג טובה הימנה' (עניין מליקר, וראו האסמכתאות דשם) וגם אם יכלה התביעה להשיג ראיות טובות יותר, אין הדבר מוביל לזיכוי הנאשם, אם בראיות שהוצגו יש די להרשעה מעבר לספק סביר. כך סיכם את הסוגיה בית המשפט בעניין מליקר: "כישלוננו של הגורם החוקר באיסוף הראיות - ואפילו נעשה הדבר במודע- אינו בא במקומה של הראיה שאפשר והייתה מושגת; וכוחו מצומצם בהקשר זה, להיעדרה של ראיה תומכת או סותרת ראיה אחרת, שבעל דין סומך עליה את טענותיו".

סוף דבר

הנני מרשיעה את הנאשם 1 בביצוע העבירות הבאות:

בפרט האישום הראשון - עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ותקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

בפרט האישום השני - עבירות של הפרעת שוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין והחזקת סכין למטרה לא כשרה, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

בפרט האישום השלישי - עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

הנני מזכה את הנאשם 1 מחמת הספק מביצוע עבירה של גניבה בצוותא, לפי סעיפים 384 ו-29(א) לחוק העונשין.

הנני מרשיעה את הנאשם 2 בביצוע העבירות הבאות:

בפרט האישום הראשון - עבירות של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין ודרישה באיומים של רכוש, לפי

סעיף 404 רישא לחוק העונשין.

בפרט האישום השני - עבירה של הפרעת שוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

בפרט האישום השלישי - עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 273 לחוק העונשין והפרעת שוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"א אלול תשע"ו, 14 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים